

управљају најважнијим ресорима. У саставу владе поред министара који руководе појединим ресорима могу да се нађу и они који не руководе ни једним министарством (министри без портфеља) с тим да све владе мање-више имају слична министарства. Међу тим министарствима има оних која су важнија по значају (министарство спољних послова, војске, финансија, унутрашњих послова и сл.) од других – мање важних, мада су сви министри формално једнаки у влади и у њој заузимају исти положај или ранг. Што се тиче избора владе, она свој живот дугује парламенту и њихове судбине су повезане јер по правилу мандат влади траје исто као и мандат парламенту (његовим члановима). Владе се образују на почетку изборног периода парламента и трају на изабрани период (најчешће 4 године) мада некада и краће ако изгубе поверење у парламенту. Сам избор владе је у рукама шефа државе и од њега полазе радње и процедура њеног образовања. То важи како за владе у републиканским државама, тако и за оне у монархијама.

Шеф државе и у републици и монархији одређује политичку личност којој ће поверити задатак да састави владу, и то је по правилу лидер странке која је победила на парламентарним изборима и освојила већину места у парламенту. Оваква ситуација је једноставна и јасна у земљама са двостраначким системом каква је Велика Британија јер у њој једна партија побеђује на изборима и осваја већину у парламенту. Ова британска влада се тако предаје партији која има већину у Парламенту и монарх бира личност која ће бити први министар, с тим да то мора бити личност коју му назначи Доњи дом. Први министар је политичка личност која долази из победничке партије и он добија одрешене руке да састави Кабинет од својих партијских колега па је зато и ова британска влада строго парламентарна, али и строго страначка. Нешто је другачија ситуација у земљама са вишестраначким системом јер се у њима тешко ствара парламентарна већина од једне партије, него углавном путем савеза или коалиције више партија. У тим земљама се до личности која ће саставити владу долази тек када се постигне договор између различитих партија и парламентарних група. И док је у двостраначком парламентарном режиму улога шефа државе у одређивању мандатара владе више рутинска и ограничена на већ познату личност која ће бити премијер владе, дотле код ових других, вишестраначких система није тако. Код њих је улога шефа државе много активнија па се често догађа да он понуди најбоље решење за образовање коалиционе владе. У сваком случају, парламентарна влада